

ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ –Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2010.

Κήρυγμα τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τοῦ σωτηρίου ἔτους 2010.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Εὐλαβές Ἱερατεῖον,

Εὐσεβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ Ἐκκλησία, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τό Ἅγιον, ἡ ὑπ' Αὐτοῦ παρά τοῦ Θεοῦ Πατρός ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συσταθεῖσα, μαρτυρεῖ περί τοῦ προσώπου Αὐτοῦ τοῦ ἀχράντου καί τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου Αὐτοῦ ἐπί τῆς γῆς.

Μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτήν ὡς ὁ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου ἐνανθρωπήσας Μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὅτι Οὗτος, Θεός ὢν, προσέλαβε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡμῶν, τό ἀνθρώπινον ἡμῶν φύραμα, οὐχί κατὰ φαντασίαν εἰκονικῶς ἀλλά ἐν ἀληθείᾳ, πραγματικῶς, ἐνυποστάτως. Ἐξ ἀγάπης τελείας καί ἐλέους ἀμέτρου πρὸς τόν ἄνθρωπον, Ἐκεῖνος προσέλαβε ὅλα τὰ ἀδιάβλητα ἰδιώματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἡμῶν, κόπον καί πόνον, πεῖναν καί δίψαν, ὕπνον, ἀκόμη καί τόν θάνατον.

Ἐπί τοῦ τόπου τούτου, τοῦ Φρικτοῦ Γολθοθά, προσήνεγκε Ἐαυτόν, τό σῶμα Αὐτοῦ τό ἄχραντον καί τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ τὴν ἁγίαν, λύτρον ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Δίκαιος ὢν, ἐδέχθη ἐκουσίως νά λογισθῆ μετά ἀνόμων καί ὡς ἄνομος ἐκρίθη καί κατεκρίθη. «Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καί οἱ ἴδιοι Αὐτόν οὐ παρέλαβον». (Ἰω. 1, 11). «Τό φῶς ἐλήλυθεν εἰς τόν κόσμον καί οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν μᾶλλον τό σκότος ἢ τό φῶς». (Ἰω. 3, 19). Οἱ ἄνθρωποι κατεδίκασαν εἰς θάνατον τόν δοτήρα καί τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην Οὗτος ἐδέχθη ἄνευ γογγυσμοῦ ἢ χρήσεως βίας τινός. Ὡς πρόβατον ἐπί σφαγὴν ἤχθη (Ἠσ. 53, 7).

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, διὰ τῆς ἀσθενείας τοῦ σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, ἠυδόκησεν ὁ Θεός Πατήρ νά σώσῃ ἡμᾶς. Τὴν ἐξ ἐλευθέρας ἐκλογῆς ἀνομίαν τῶν ἀνθρώπων κατὰ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, Ἐκεῖνος μετέτρεψεν εἰς εὐεργεσίαν αὐτῶν. Ἐπειδὴ « ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας οὐκ ἔγνω τόν Θεόν» (Α΄Κορ. 1, 21) καί «ἐπειδὴ Ἰουδαῖοι σημεῖον ζητοῦσι καί Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσι» (Α΄Κορ.1, 22), «εὐδόκησεν ὁ Θεός διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σώσαι τοὺς πιστεύοντας» (Α΄Κορ. 1, 21). Δι' αὐτούς, τοὺς πιστεύοντας, «Ἰουδαίους τε καί Ἕλληνας», ἀνέδειξε «τόν ἐσταυρωμένον Χριστόν Θεοῦ δύναμιν καί Θεοῦ σοφίαν». (Α΄Κορ.1, 24).

Ὁ Χριστός διὰ τοῦ σταυροῦ ἦλθε χαρὰ ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ. Ἡ ἄβυσσος τῆς ἀγάπης ἀνεζήτησε τόν ἄνθρωπον ἕως τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου. Διὰ τοῦ σταυροῦ κατῆλθεν

εἰς τόν Ἄϊδην καί ἐνίκησε τάς δυνάμεις τοῦ Ἄϊδου, τόν διάβολον, τήν ἁμαρτίαν καί τόν θάνατον. Ἐκήρυξε καί εἰς τούς ἐν Ἄϊδι τήν μετάνοιαν. Ἐκήρυξεν εἰς τούς πρωτοπλάστους γενάρχας ἡμῶν, εἰς τούς ἀνόμως ἀποθανόντας καί εἰς τούς πρό τοῦ νόμου καί διά τοῦ νόμου μή προσδεξαμένους τήν ἀπολύτρωσιν. Συνέτριψε τούς μοχλοὺς τούς αἰωνίους τοῦ Ἄϊδου, τούς «κατόχους πεπεδημένων», αἰχμαλώτων ἀνθρώπων. Ἀναστάς διά τῆς θείας δυνάμεως Αὐτοῦ, συνανέστησε μετ' Αὐτοῦ παγγενῆ τόν Ἀδάμ, συνανέσυρε καί συνανύψωσε αὐτόν μετ' Αὐτοῦ εἰς τὰ ὕψη τῆς θείας δόξης Αὐτοῦ παρά τῷ Πατρὶ.

Τοῦτον, Ἰησοῦν τόν Ναζωραῖον, τόν κατά σάρκα Ἰουδαῖον, τόν πληρωτὴν καί οὐχὶ καταλυτὴν τοῦ νόμου (Ματθ. 5, 17), ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τήν καταγωγὴν καί ὅσοι ἄλλοι λαοὶ ὡς μέτοχοι τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας Ἕλληνες, ἡμεῖς τὰ ἔθνη, οἱ ζῶντες πρὶν ὡς «ἄθεοι ἐν κόσμῳ» (Ἐφεσ. 2, 12), ἀλλά καί «οἱ τόν ἀγνοούμενον ἄγνωστον θεόν εὐσεβοῦντες» (Πράξ. 17, 23), συναντήσαντες, γνωρίσαντες καί ἐπιγνόντες, ἀπεδέχθημεν ὡς ἐλευθερωτὴν καί λυτρωτὴν. Ἀρνηθέντες τήν πλάνην τῶν εἰδώλων, ἐπεγράφημεν τῷ ὀνόματι τῆς Θεότητος Αὐτοῦ. Ἡμεῖς, «ἡ ἀγριέλαιος, ἐνεκεντρίσθημεν εἰς τήν καλλιέλαιον καί ἐγενόμεθα κοινωνοὶ τῆς πίότητος τῆς ρίζης αὐτῆς (Ρωμ. 11, 17&24). Παύσαντες τήν ζήτησιν τῆς ἀληθείας διά τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου μόνον, ἀπεδέχθημεν τόν Μονογενῆ Υἱόν τοῦ Θεοῦ ὡς τόν σεσαρκωμένον Λόγον τῆς ζωῆς. Ὁ «κόκκος τοῦ σίτου» (Ἰω. 12, 24) τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, «πεσὼν εἰς τήν γῆν ἀπέθανε (Ἰω. 12, 24), ἦτοι ἠρνήθη τήν αὐτοδυναμίαν αὐτοῦ, διά τοῦτο καί ἀνενεώθη καί ἀνεγεννήθη καί «ἤνεγκε καρπὸν πολύν (Ἰω. 12, 24) καί οὕτως, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος, «ὅτε Ἕλληνές τινες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων, ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ ἐζήτησαν νὰ ἴδουν Αὐτόν» (Ἰω. 12, 20-22), «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰω. 12, 23).

Ποῖος εἶναι ὁ καρπὸς οὗτος καί ποία ἡ δόξα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Τό γεγονός ὅτι τό Εὐαγγέλιον ἐκηρύχθη ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἐκ Σιών καί ἡμεῖς τὰ ἔθνη, ἐλθόντα, «ἐξ ἀνατολῶν καί δυσμῶν καί βορρᾶ καί νότου» (Λουκ. 13, 29), ἠσπάσθημεν αὐτό. Εἰς δέ τήν γῆν τῆς φανερώσεως Αὐτοῦ, τήν γῆν τήν Ἁγίαν, ἐπήξαμεν θυσιαστήρια, ὡς τοῦτο τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως, «τοῦ ἁγίου σκηνώματος τῆς δόξης Αὐτοῦ, ἡ κάτω ὠραιότης τοῦ ὁποῦοι συναποδεικνύεται ἐφάμιλλος τῆς εὐπρεπείας τοῦ ἄνω στερεώματος (Ἀπολυτ. Ἐγκαινίων 13^{ος} Σεπτ.), ὡς τό ἱερόν Κουβούκλιον τοῦτο, τό «κτῆμα καί ἀφιέρωμα τῷ Χριστῷ τῶν Ὁρθοδόξων Ρωμαίων τοῦ 1810». Τό γεγονός ἐπίσης ὅτι ἡμεῖς, οἱ ἐπικληθέντες Ρωμαῖοι Ὁρθόδοξοι, ἐγενόμεθα πολισταὶ τῆς ἐρήμου τῆς Ἰουδαίας καί τοῦ Ἰορδάνου μέ μοναστικὰς κοινοβιακὰς ἀκτῆμονας Ἀδελφότητας, ὧν πρότυπον ἡ τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου μέγαρι τῆς σήμερον, ὁάσεις καί ἐστίας πνευματικὰς, φυτῶρια εἰρήνης καί κατακοσμήσεως τῶν ἡθῶν τῶν ἀνθρώπων, τῶν μοναχῶν, τῶν ἰθαγενῶν κατοίκων τῆς Ἁγίας Γῆς καί τῶν ἑκατομμυρίων προσκυνητῶν, τῶν καταφθανόντων καθ' ἐκάστην εἰς τὰς πύλας Σιών τῆς Ἁγίας.

Δόξαν Χριστοῦ σεμνοπρεῶς φανερῶνει καί ἡ πολυεθνικὴ καί πολυπολιτισμικὴ μέν, ἐνοειδὴς καί ὁμόφωνος τήν πίστιν δέ, Ρωμαιορθόδοξος ὁμήγυρις ἡμῶν, ἄδουσα, ὡς ἄλλος Ἰωσήφ εὐσχήμων βουλευτῆς, ἐπιταφίους ὕμνους, ὕμνους χαρμολύπης εἰς τήν θεόσωμον ταφήν καί τήν εἰς ἄδου κάθοδον τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀφυπνώσαντος καί τριημέρου ἀναστησομένου πρὸς ἀνάκλησιν τῆς φθορᾶς τοῦ ἡμετέρου γένους καί μετάβασιν πρὸς ζωὴν αἰωνίαν.

Ἀπὸ τούτου τοῦ ζωοδόχου μνημείου, ἐν ᾧ ἐνειλημένος σινδόνι κατατέθειται ὡς θνητός ὁ ἀθάνατος καί ἀπὸ ταύτης τῆς σεμνῆς καί μεγαλοπρεποῦς τελετῆς τῶν Ὁρθοδόξων, ἡ Σιωνῆτις Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, εὐπλοοῦσα καί εὐθυδρομοῦσα ὑπὸ

τήν συνετήν καί θεοφιλή ποιμαντορίαν τοῦ καί προεξάρχοντος τῆς πανηγύρεως ταύτης Μακαριωτάτου Πατριάρχου Θεοφίλου Γ΄, διαβιβάζει τάς θεοφιλεῖς εὐχάς καί προσευχάς Αὐτοῦ πρός πάντας ὑμᾶς τούς εὐλαβεῖς προσκυνητάς ὑπέρ ὑγιείας ὑμῶν, εἰρήνης, προκοπῆς, προόδου καί σωτηρίας. Γένοιτο.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Πέμπτην, 12^{ην} /25^{ην} Μαρτίου 2010 καί ὥραν 10.30' π.μ., ἐτελέσθη Δοξολογία εἰς τόν Πανίερον Νάον τῆς Ἀναστάσεως, ἐπί τῇ Ἐθνικῇ ἐορτῇ τῆς 25^{ης} Μαρτίου 1821, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συμμετεχόντων ἐνδεδυμένων τῶν Ἀρχιερέων καί Ἱερέων, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου. Ἐκεῖ καί ἀνεπέμφθη εὐχαριστία τῷ Παναγᾷθῳ Θεῷ διά τήν ἐλευθερίαν, ἣν ἐχαρίσατο τῷ γένει ἡμῶν ἐκ τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας καί ἐτελέσθη δέησις ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, τῶν συντελεσάντων ἀνθρωπίνως εἰς τήν ἐλευθερίαν ταύτην.

Μετά τό τέλος τῆς Δοξολογίας ἐγένετο ἐπίσημος ἄνοδος τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς συνοδείας Αὐτοῦ εἰς τό Πατριαρχεῖον, ἔνθα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε τούς ἐορταστάς ὡς ἑξῆς:

(Βλ. ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:
<http://jerusalem-patriarchate.info/2010/03/25/1113/>).

Ἠκολούθησεν ἡ προσφώνησις τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου καί ἡ ἀνάγνωσις τοῦ μηνύματος τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Καρόλου Παπούλια πρός τόν ἀπόδημον Ἑλληνισμόν ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Αθήνα, 25 Μαρτίου 2010».

«Ἡ ἐπέτειος τῆς 25^{ης} Μαρτίου ἔχει πάντα γιά τον ελλητισμό ἕναν ιδιαίτερο συμβολισμό.»

Σήμερα, ἡ εθνική ἀνεξαρτησία εἶναι ἐξασφαλισμένη. Εἶναι, ὅμως, ὑπαρκτή ἡ ἀνάγκη τῆς ὁμοψυχίας, τῆς ἀλληλεγγύης καί του συλλογικοῦ οράματος.

Ἐχουμε μπροστά μας ἀνοιχτά εθνικά θέματα, οικονομικές καί κοινωνικές προκλήσεις, ἕνα σύνθετο καί εμετάβλητο περιβάλλον ἀπό το οποίο ἀπουσιάζουν οἱ σταθερές του παρελθόντος.

Η ελληνική κοινωνία περνά δύσκολες μέρες και καλείται να πραγματοποιήσει μία ιστορική μετάβαση. Δεν είναι εύκολο ούτε ανώδυνο. Είναι όμως αναγκαίο. Είναι επίσης δυνατό, αν αλλάξουν νοοτροπίες, αντιλήψεις και διαχρονικές παθογένειες, εάν εξυγιανθεί η λειτουργία του ελληνικού κράτους και ενωθούν οι δημιουργικές δυνάμεις της πατρίδας μας για να εκπληρώσουν ένα ιστορικό χρέος απέναντι στις επόμενες γενιές.

Επέτειοι όπως η σημερινή ενισχύουν την εθνική αυτοπεποίθηση με την ανάκληση της μνήμης ενός σπουδαίου παρελθόντος. Έχουμε κάθε λόγο να είμαστε περήφανοι για την κληρονομιά μας και την ευθύνη να προσπαθήσουμε, ώστε να είναι περήφανα και τα δικά μας παιδιά για αυτό που τους κληροδοτήσαμε.

Με τις σκέψεις αυτές εύχομαι σε όλους σας και τον καθένα ξεχωριστά, υγεία, ευτυχία και προκοπή».

Ἦκολούθησε ἀπαγγελία πατριωτικῶν ποιημάτων ὑπὸ τῶν ἀραβοφώνων μαθητῶν τοῦ σχολείου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος, συνοδείᾳ Ἀρχιερέων καί Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου, μοναχῶν, μοναζουσῶν καί μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, μετέβησαν εἰς τήν Πατριαρχικήν Σχολήν τῆς Σιών διά τόν ἑορτάσμόν τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου. Ἐκεῖ οἱ μαθηταί τῆς Σχολῆς, μέ τήν βοήθειαν τοῦ καθηγητοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Χαραλάμπους Βακάκη καί τῆς καθηγητρίας φιλόλογου κ. Αἰκατερίνης Κοκοτοῦ ἐπαρουσίασαν δίωρον ἐπιτυχέστατον ἀφιέρωμα εἰς τήν ἐθνικήν ἐπέτειον μέ πατριωτικά ᾄσματα, τό χρονικόν τῆς ἐποποιΐας καί θεατρικά δρώμενα.

Μετά τό τέλος τῆς ἑορτῆς ὁ Μακαριώτατος συνεχάρη τούς συντελεστάς τῆς ἑορτῆς καί ἐτόνισε ὅτι ἡ συγκεκριμένη παρουσίασις ἦτο λίαν καλῶς ἐπιμελημένη καί εἰσήγαγε τούς θεατάς εἰς τό κλίμα καί τό νόημα τῆς ἑορτῆς τῆς 25^{ης} Μαρτίου. Εἰς τήν σύντομον προσφώνησιν Αὐτοῦ πρός τό τέλος τῆς τελετῆς πρός τιμήν τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ὁ Μακαριώτατος εἶπεν:

«Ἡ 25^η Μαρτίου εἶναι ἡμέρα μνήμης ἱερᾶς καί πανηγύρεως χαρᾶς. Εἶναι ἡμέρα φυσικῆς καί πνευματικῆς παλιγεννεσίας τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων, ἀλλά καί τοῦ γένους τῆς Ρωμηοσύνης.

Ἡ διά θυσιῶν αἵματος καί ποικίλων ἀντιξοοτήτων ἀνάκτησις τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καί ἐλευθερίας ἀπετέλεσε σταθμόν καθοριστικόν διά τήν συμβολήν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς ἑλληνορθόδοξου χριστιανικῆς παραδόσεως εἰς τήν πνευματικήν καί πολιτιστικήν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος γενικώτερον καί τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης καί τῶν Βαλκανίων εἰδικώτερον.

Ἡ ἐξέγερσις κατά τῆς δουλείας τοῦ κατακτητοῦ ἦτο ἐξέγερσις κατά τῶν δυνάμεων τῆς καταπατήσεως τοῦ ἀναφαιρέτου δικαιώματος τῆς ἀτομικῆς καί συλλογικῆς ἢ ἐθνικῆς ἐλευθερίας καί ἀνεξαρτησίας. Αὐτό ἀκριβῶς ἀπέδειξε ἡ ἐθνεγερεία τοῦ 1821. Εἰς τό σημεῖον αὐτό δέν πρέπει νά παραθεωρῆται ἡ ἀναντίρρητος καί ἀναμφισβήτητος συμβολή τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς. Μεταξύ αὐτῶν βεβαίως καί τό ἡμέτερον παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Ἡ σεμνή τελετή, τήν ὁποίαν παρηκολουθήσαμεν μᾶς μετέφερε μέ τρόπον ἀνάγλυφον εἰς τήν ἐποχὴν τοῦ σταυρικοῦ μαρτυρίου τῆς δουλείας, ἀλλά ταυτοχρόνως καί εἰς τήν χαράν τοῦ ἱεροῦ δώρου τῆς ἐλευθερίας.

Ἐκφράζομεν τά θερμά συγχαρητήρια ἡμῶν εἰς τόν Σχολάρχην, Ὑσιολογιώτατον Μοναχόν π. Φώτιον, τούς καθηγητάς καί τούς μαθητάς.

Εὐχαριστοῦμεν καί ὅλους ὄσους, μέ τήν παρουσίαν σας τιμήσατε τήν σεμνήν αὐτήν ἑορτήν τῆς Ἐθνικῆς Παλιγεννεσίας.

Ἔτη πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_1_placeholder

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἡ ἑορτή τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῆ λίμνη μαρτυρησάντων, εἶναι μία ἀπό τὰς κυρίας καί μεγάλας ἑορτάς τοῦ μηνός Μαρτίου, διά τήν ὁποίαν καί ὀρίζει Προηγιασμένη θ. Λειτουργίαν τό Τυπικόν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Εἰς τήν μεγάλην αὐτήν ἑορτήν τῆς Ἐκκλησίας ὅλης προστίθεται διά τήν Σιωνίτιδα Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν Γεραράν ἡμῶν Ἁγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα ἢ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τῆς Ὑμετέρας Σεπτῆς Μακαριότητος, φερούσης τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Θεοφίλου, ἐνός τῶν ἐνδόξως ἀθλησάντων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων.

Διά τόν λόγον τοῦτον Προηγιασμένη θ. Λειτουργία ἐτελέσθη εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καί οἱ Ἁγιοταφῖται Πατέρες καί ὁ εὐλαβῆς κληρὸς τοῦ Πατριαρχείου ἐγγύθεν καί μακρόθεν καθηκόντως ἐν προθυμίᾳ πολλῇ προσῆλθον, ἵνα ἀφ' ἐνός συμπροσευχηθῶσι μετὰ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, τῷ Πατριάρχῃ, Πατρί καί Ἡγουμένῳ αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ ἵνα ὑποβάλωσι τά σεβάσματα καί τήν ὑπακοήν αὐτῶν καί συγχαρῶσι ἐπὶ τοῖς ἀγομένοις ὀνομαστηρίοις Αὐτῆς.

Τό χρέος ἡμῶν τοῦτο, ὅση ἡμῖν δύναμις, λειτουργικῶς καί προσκυνηματικῶς εἰς

τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἐκπληρώσαντες, ὀλοκληροῦμεν νῦν Ἀγιοταφικῶς εἰς τὴν ἱστορικήν ταύτην αἴθουσαν τοῦ ἱεροῦ «ὄσπιτίου ἡμῶν».

Ἐν τῇ ὀμηγύρει ἡμῶν οὖν ταύτη ἔτι ἅπαξ ἐκφράζομεν τὴν χαρὰν ἡμῶν διὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν Πατρός, Πατριάρχου καὶ Ποιμένος, ἀναλαβόντος πρό τετραετίας ὀμοφώνοις ψήφοις τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τὴν ποιμαντορίαν τοῦ σεπτοῦ θρόνου τῆς Σιωνίτιδος Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὴν ποιμαντορίαν ταύτην ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐπιτελεῖ, ἀφ' ἡμέρας ἀναλήψεως αὐτῆς, μετὰ συναισθήσεως εὐθύνης καὶ ἀκολουθίας τῶν ἰχνῶν τῶν προκατόχων αὐτῆς ὀιδίμων Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων, λαμπρυνάντων τόν θρόνον αὐτῶν εἴτε δι' αἵματος μαρτυρίου εἴτε δι' ὀσιότητος ζωῆς εἴτε δι' ἀγῶνων ὑπέρ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν ἀπτῶν τούτων τεκμηρίων τῆς ἐπί γῆς ἐνσάρκου παρουσίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τοῦτο ἐμφαίνεται ἐν ἔργοις συγκεκριμένοις, ἐξ ὧν ἐπιλεκτικῶς μνημονευθήτωσαν ἡ ἡγετικὴ συμμετοχὴ τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου εἰς τὰς ἐκδηλώσεις κοινοῦ χριστιανικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ εἰς τὰς παλινδρομούσας διαπραγματεύσεις διὰ τὴν εἰρήνευσιν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν. Ὡσαύτως μνημονευθήτω ἡ πρόσκλησις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εἰς τόν διάλογον διὰ τὴν δημιουργίαν ὑφέσεως εἰς τὰς σχέσεις Χριστιανῶν καὶ Μουσουλμάνων διεθνῶς καὶ ἐπιτοπίως καὶ τό προτεινόμενον ὑπ' αὐτῆς πρότυπον συμβιώσεως, τό ἀμοιβαίως διὰ τοῦ Ἀχτιναμέ γενόμενον ἀποδεκτόν, μετὰ τοῦ προκατόχου αὐτῆς ὀιδίμου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἀγίου Σωφρονίου καὶ τοῦ χαλίφου Ὀμάρ Χατάμπ. Μνημονευθήτω ἐπίσης ἡ πρόσφατος ἐπίσκεψις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς εἰρηνευτικὴν Διάσκεψιν Κορυφῆς εἰς Κατάρ καὶ ἡ ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπίβλεψις τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἀνεγειρομένου ἐκεῖ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου καὶ τοῦ Ἀγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, οὗτινος τόν θεμέλιον λίθον προσεχῶς θά καταθέσῃ ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν καλλιέργειαν σχέσεων καλῆς συνεργασίας μετὰ τῆς μητρός Ἑλλάδος, μνημονευτέα ἡ πρόσφατος εἰς Ἀθήνας ἐπίσκεψις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ συνάντησις αὐτῆς μετὰ τοῦ ὑφυπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Σπυρίδωνος Κουβέλη. Κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτὴν ἐγένετο ἐνημέρωσις ἐπὶ τοῦ ἐπιτελουμένου ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου θρησκευτικοῦ, φιλανθρωπικοῦ, κοινωνικοῦ, εἰρηνευτικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ ἔργου εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν καὶ ἐζητήθη νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τό ἔργον τοῦτο, ἵνα μὴ ἐπιβαρυνθῇ ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικὴ περιουσία αὐτοῦ ὑπὸ τῶν δρομολογουμένων ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως φορολογικῶν τροποποιήσεων. Ὡσαύτως ἐγένετο ἐνημέρωσις ἐπὶ τῶν δαπανωμένων ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἀδρῶν ποσῶν διὰ τὰς διεξαγομένας δίκας πρὸς ἀκύρωσιν τῶν παρανόμων συμφωνιῶν ἐνοικιάσεως τῶν ξενοδοχείων τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν Παλαιάν Ἱερουσαλήμ.

Ἡ γνωστὴ ἄκρα εὐαισθησία τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εἰς τόν τομέα τῶν ἀδιαμφισβητήτων προσκυνηματικῶν ἡμῶν δικαιωμάτων, ἐξεδηλώθη καὶ πάλιν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐτησίου σαρώματος τῆς Βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθλεέμ τόν παρελθόντα Δεκέμβριον, νικήσασα τὴν Ἀρμενικὴν ἀκόρεστον προσκυνηματικὴν

βουλιμίαν, αὐθαιρεσίαν καί βιαιότητα.

Ἡ ἀνιοῦσα πορεία ἐξομαλύνσεως τῶν σχέσεων τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου μετά τοῦ ἀραβοφώνου Ρωμαί-Ὀρθοδόξου ποιμνίου αὐτοῦ ἐνεφάνη καί ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ σύγκλησις τῆς Ζ΄ Συνελεύσεως τῶν ἀραβοφώνων Ὀρθοδόξων τοῦ Ἰσραήλ ἐτέθη ὑπό τήν αἰγίδα καί τήν παρουσίαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος.

Ταῦτα, Μακαριώτατε, ἀποτελοῦν μεταξύ ἄλλων ἔργα τῆς Ὑμετέρας Σεπτῆς Μακαριότητος, τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καί τῆς Ἁγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος στηριζούσης Αὐτήν καί συστρατευομένης μετ' Αὐτῆς διά τήν ἀποτελείωσιν τοῦ ἔργου, οὗ ἐνηρξάμεθα εἰς δυσχειμέρους καιρούς, ἀποκηρύξαντες πᾶν ὅ,τι ἀδιαφανές καί παράνομον καί ἐγκολπωθέντες πᾶν ὅ,τι διαφανές, τίμιον, συλλογικόν καί ἔννομον.

Ὑψῶν τό ποτήριον ὑπέρ ὑγιείας, εὐσταθείας καί μακροημερεύσεως τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, εὐχομαι Αὐτῇ πλουσίαν τήν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν, ἵνα εὐφραίνηται καί καυχᾶται τήν κατά θεόν καύχησιν ἐπί ἔργοις ἀγαθοῖς, ἀξίοις τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου πρός ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν. Γένοιτο».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΗΓΩΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Ἀπό τὰς παρελθούσας δεκαετίας ἔχει καθιερωθῆ ὡς ἔθιμον ἐπίσκεψις τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἁγίας Γῆς εἰς τόν Πρόεδρον τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ τήν παραμονήν ἐκάστου Νέου Πολιτικοῦ Ἔτους.

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτή λαμβάνει χώραν εἰς τό Προεδρικόν Μέγαρον καί ἀποβλέπει εἰς τήν καλλιέργειαν καλῶν σχέσεων συνεργασίας μεταξύ τῶν ἐν λόγῳ Ἐκκλησιῶν καί τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ.

Κατά τήν ἐπίσκεψιν αὐτήν ὁ Πρόεδρος τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ἐνδεχομένως καί ὁ ὑπουργός Ἐσωτερικῶν καί ὁ ὑπουργός Θρησκευμάτων, προσφωνεῖ τούς Χριστιανούς Ἐκκλησιαστικούς Ἀρχηγούς, ἐξ ὀνόματος δέ τούτων ἀντιφωνεῖ ὁ Ἑλληνορθόδοξος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Τό αὐτό συνέβη καί ἐφέτος. Τήν Δευτέραν, 28^η Δεκεμβρίου 2009, περί τήν 11:00 π.μ., οἱ χριστιανοί Ἐκκλησιαστικοί Ἀρχηγοί μετά μικρᾶς συνοδείας ἕκαστος,

άνταπεκρίθησαν εἰς τὰς ἀποσταλείσας προσκλήσεις καί ἐπεσκέφθησαν τόν Πρόεδρον τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ κ. Συμεών Πέρες εἰς τό Προεδρικό Μέγαρον εἰς τήν περιοχήν Ραχάβια τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' εἰς τήν ἐπίσκεψιν αὐτήν συνωδεύετο ὑπό τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Γέροντος Δραγουμάνου Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου, Ἀντιπροέδρου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς καί ἡγουμένου ἐν Φχές τῆς Ἰορδανίας.

Ἡ διοργανωθεῖσα τελετή ὑποδοχῆς περιελάμβανε ἀρχικῶς δεξίωσιν, ἐν συνεχείᾳ δέ προσφώνησιν τοῦ Προέδρου κ. Συμεών Πέρες πρὸς τοὺς Ἐκκλησιαστικούς Ἀρχηγούς, ἔχουσαν περίπου ὡς ἑξῆς:

«Μακαριώτατοι,

Σεβασμιώτατοι,

«Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τήν ἀνταπόκρισιν πρὸς τήν πρόσκλησίν μας. Σᾶς εὐχόμεθα καλά Χριστούγεννα καί εὐτυχημένον τό Νέον Ἔτος. Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουν μεταξύ μας διαφοραί, περισσότερα ὅμως εἶναι τὰ κοινά σημεῖα μεταξύ μας. Παρά τὰς διαφοράς μας, ἀτενίζομεν τόν ἴδιον οὐρανόν, πιστεύομεν εἰς ἕνα θεόν, ἕνα Κύριον. Τόν θεόν τῆς ἀγάπης καί ὄχι τῆς βίας. Προσβλέπομεν πρὸς ἐσᾶς ὡς συνεργάτας τῆς εἰρήνης. Πιστεύομεν ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι ἐγγύτερον νῦν ἢ πρότερον. Εὐρισκόμεθα εἰς στάδιον ἀνανεώσεως τῶν διαπραγματεύσεων διὰ τήν εἰρήνην μέ τοὺς Παλαιστινίους. Ἐλπίζομεν νά μὴν ὑπάρξουν δυσάρεστα γεγονότα, τὰ ὁποῖα θά ἀνακόψουν αὐτάς. Ἐπαναλαμβάνομεν τήν βάσιν τῶν εἰρηνευτικῶν διαπραγματεύσεων, τήν λύσιν δηλαδή τῶν δύο ὁμόρων κρατῶν, τοῦ Ἰσραήλ καί τῶν Παλαιστινίων ζώντων ἐν ἐλευθερίᾳ, εἰρήνῃ καί ἀσφαλείᾳ. Θέλομεν νά ἐπεκτείνωμεν τὰς διαπραγματεύσεις καί μετὰ τῶν ἄλλων γειτονικῶν ἡμῶν κρατῶν, δηλαδή τῆς Συρίας καί τοῦ Λιβάνου.

Εἰς τό Ἰσραήλ ὑπάρχει μία μεγάλη Μουσουλμανική Κοινότης. Ὑπάρχει ἐπίσης καί μία μικρή Χριστιανική Κοινότης. Θέλομεν δι' ὅλας τὰς Κοινοτήτας, τῶν Μουσουλμάνων, τῶν Χριστιανῶν καί τῶν Δρούζων ἴσα δικαιώματα ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ μελῶν, φυλῆς, καί θρησκευματος. Ἴσα δικαιώματα εἰς τήν παιδείαν καί τήν κοινωνίαν καί οἰκονομικήν ζωήν.

Προσπαθοῦμεν νά ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰ αἰτήματά σας. Εἶχομεν τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τό Ἰσραήλ. Νομίζομεν ὅτι ἦτο ἐπιτυχής. Ἦτο ἕνα μήνυμα εἰρήνης.

Τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ προσπαθεῖ νά ἐφαρμόσῃ ὡς ἀρχήν ὅτι ὁ πιστός κάθε θρησκείας θά ἔχῃ τό δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας προσβάσεως εἰς τόν ἰδικόν του ἅγιον τόπον μέ ἐγγυημένην τήν ἀσφάλειάν του, τό ὅτι δηλαδή ὁ τόπος αὐτός δέν θά μετατραπῇ εἰς τόπον χρήσεως βίας.

Γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουν διαιρέσεις μεταξύ ἡμῶν, πιστεύομεν ὅμως ὅτι τό πνεῦμα εἶναι ἀνώτερον τῶν διαιρέσεων».

Σύντομον προσφώνησιν ἀπηύθυνε καί ὁ Ἀναπληρωτής Πρωθυπουργός καί Ὑπουργός Ἑσωτερικῶν τοῦ Ἰσραήλ κ. Eli Isai, ἡ ὁποία διελάμβανε περίπου τὰ ἑξῆς:

«Χαιρόμεθα διά τήν συνάντησιν. Σᾶς εὐχόμεθα καλᾶς ἐορτάς. Ἡμεῖς κατά τᾶς ἐορτάς ἡμῶν προσευχόμεθα ὑπέρ τῆς εἰρήνης. Ἄς προσευχηθῶμεν καί κατά τᾶς ἐορτάς Σας ὑπέρ τῆς εἰρήνης. Ὁ θεός μας εἶναι θεός τῆς εἰρήνης, φέρων εἰρήνην καί ζητῶν τήν συνεργασίαν μας διά τήν εἰρήνην. Ἄς ἐξέλθῃ λοιπόν καί ἀπό τό Μέγαρον τοῦτο μήνυμα εἰρήνης πρός τήν περιοχὴν καί πρός ὅλον τόν κόσμον δι' ἓν εἰρηνικόν ἔτος 2010».

Ἦκολούθησεν ἡ ἀντιφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου, ἔχουσα ὡς ἔπεται: (βλέπε σύνδεσμο <http://en.jerusalem-patriarchate.info/2009/12/28/604/>)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ **ΓΑΛΙΤΗ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΦΩ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ** **ΔΙΑΛΟΓΟΥ**

Τήν Τρίτην, 11^{nv} / 24^{nv} Νοεμβρίου 2009, ὁ ὁμότιμος καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Γαλίτης ἐγένετο δεκτός ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ'.

Ὁ κ. Γαλίτης ἦτο προσκεκλημένος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἵνα ὁμιλήσῃ εἰς τοὺς Ἀγιοταφίτας Πατέρας ἐπὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων ἐν γένει, ἰδίᾳ δέ ἐπὶ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς τόν θεολογικόν διάλογον τῆς Ὁρθοδόξου μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τήν πρόσφατον ἐν Πάφῳ συνάντησιν. Ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου εἰς αὐτήν ἦτο ὁ καθηγητής κ. Γ. Γαλίτης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει εἰς τό Πατριαρχεῖον καί πρό τῆς συναντήσεως αὐτῆς, ἵνα ἐνημερώσῃ τόν Μακαριώτατον ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ διαλόγου τούτου καί λάβῃ ὁδηγίαν περὶ τῆς ἐνδεικνυμένης στάσεως τοῦ Πατριαρχείου εἰς αὐτόν.

Εἰς τήν ἐν τῷ Πατριαρχείῳ συνάντησιν τοῦ κ. Γαλίτη μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Θεοφίλου Γ', 11^{nv} / 24^{nv} -11-2009, ἦσαν παρόντες περὶ τοὺς τεσσαράκοντα Ἀγιοταφίται Πατέρες, Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καί μοναχοί. Εἰς τούτους, παρουσίᾳ καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου, ὁ καθηγητής κ. Γαλίτης ἔδωκε διάλεξιν μέ θέμα τοὺς διμερεῖς θεολογικούς διαλόγους, εἰδικώτερον δέ αὐτόν τῆς Ὁρθοδόξου μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Τά κύρια σημεῖα τῆς διαλέξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Γαλίτη ἦσαν τά κάτωθι:

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παλαιότερον ἐχαρακτηρίζετο ὑπό τοῦ Harnack «ὡς μία ἀποβαλτωμένη καί ἀποστεωμένη Ἐκκλησία φυλακτῶν, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσα μέ τήν Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν τῶν πρώτων χριστιανῶν. Ὑπό τοῦ διακεκριμένου βυζαντινολόγου Steven Runciman ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἡ Ἐκκλησία τοῦ 21^{ου} αἰῶνος, ἦτοι ὡς ἡ Ἐκκλησία τοῦ μέλλοντος. Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη τῆς γνώμης διά τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν συνέβη, διότι αὕτη ἐγένετο γνωστή διά τῶν Ρώσων Ὁρθοδόξων μεταναστῶν εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καί τῶν Η.Π.Α. μετὰ τήν ρωσικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1920 καί ὑπό τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν εἰς τὰς αὐτάς χώρας μετὰ

τόν Β' Παγκόσμιον πόλεμον.

Μετά τήν Β' Βατικάνιον Σύνοδον, ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία ἐδέχθη νά προσέλθῃ εἰς διάλογον μέ τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν «ἐπί ἴσοις ὄροις». Ἀνταποκρινομένη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, κατόπιν κοινῆς ἀποφάσεως εἰς τήν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Ρόδου, τό 1964, ἐδέχθη τόν θεολογικόν διάλογον μετά τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι ἀληθές ὅτι δέν ὑπάρχει ἡ ἀναμενομένη πρόοδος εἰς τόν διάλογον τοῦτον, ὅτι ἐδαπανήθη χρόνος διά τήν συζήτησιν ἐπί τῶν ἐνούστων ἡμᾶς καί ὅτι τώρα μόνον γίνεται συζήτησις ἐπί τῶν διαιρούντων ἡμᾶς σημείων. Παρά ταῦτα, αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, γνωρίζουσαι ὅτι ἐν αὐταῖς ὑπάρχει τό πλήρωμα τῆς ἐν Χριστῷ εὐαγγελικῆς ἀληθείας, χωροῦν εἰς τόν διάλογον δι' ἱκανῶν θεολόγων, ἵνα βοηθήσουν τάς ἄλλας χριστιανικάς Ἐκκλησίας, νά συμπέσουν μεθ' ἡμῶν εἰς τήν αὐτήν πίστιν, τήν τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦτο πράττει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐφαρμόζουσα εἰς τήν πράξιν τήν ἐν τῇ λειτουργίᾳ προσευχήν «ὑπέρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», συναισθανομένη εἰς βάθος τόν πόνον τῆς τραυματικῆς καταστάσεως τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, μετά τό 1054, καί τήν εὐθύνην τῆς θεραπείας αὐτῆς διά τοῦ διαλόγου. Τάς ἄλλας χριστιανικάς ὁμολογίας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ Ἐκκλησίας ἐχούσας ὁμοῦ μετά τῶν ὁρθῶν καί πεπλανημένας διδασκαλίας, αἱ ὁποῖαι σὺν τῷ χρόνῳ διά τοῦ διαλόγου ἐπισημαίνονται καί ἀντικρούονται.

Μέλη τῆς Ἐκκλησίας δύνανται νά ἔχουν διαφορετικὴν γνώμην περί τῆς μῆ συμμετοχῆς εἰς τόν θεολογικόν διάλογον, δέν δύνανται ὅμως νά ἐπιβάλουν τήν ἄποψιν αὐτήν εἰς ὅλην τήν Ἐκκλησίαν, μετέχουσαν κοινῇ ἀποφάσει εἰς τοῦτον.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τόν διάλογον μέ τήν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπετεύχθη διά τῆς ἐπιμονῆς τῶν Ὁρθοδόξων νά δεχθοῦν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ τό πρωτεῖον τοῦ Πάπα ὄχι ἀπολύτως, ἀλλά ὡς Πρώτου ἐν Συνόδῳ, συμφώνως πρός τόν 34^{ον} ἀποστολικόν κανόνα καθὼς καί τήν πενταρχίαν τῶν Πατριαρχείων, ἅτινα δέν ἐδέχοντο ἄχρι τοῦδε. Ἐν τῶν προβλημάτων τοῦ διαλόγου τούτου εἶναι ἡ θέσις τῆς Οὐνίας, τό ὁποῖον παραμένει ἀνοικτόν διά τούς Ὁρθοδόξους.

Εἰς τήν πρόσφατον ἐν Πάφῳ συνάντησιν, συνεζητήθησαν ὠρισμένα ἄρθρα τοῦ κειμένου ἐργασίας, τό ὁποῖον εἶχεν ἐτοιμασθῆ πρό ἐνός ἔτους ἐν Κρήτῃ. Τά ὑπόλοιπα ἄρθρα θά συζητηθοῦν τό ἐπόμενον ἔτος ἐν Βιέννῃ. Τό κείμενον βεβαίως δέν προσυπογράφει ἔνωσιν μετά τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὑπό ὠρισμένων μὴ καλῶς πληροφορημένων Ὁρθοδόξων προσφάτως ἀναληθῶς διαδίδεται.

Τοῦτο θά ὑποβληθῆ πρός ἔγκρισιν εἰς τάς Ἐκκλησίας καί θά συνεκτιμηθῆ ἐν Συνόδοις μετά τῶν ἄλλων στοιχείων- πορισμάτων τοῦ διαλόγου τοῦ παρελθόντος καί τοῦ μέλλοντος διά τήν ἔνωσιν, ἡ ὁποία δέν θά ἔλθῃ ὁσονούπω, ὅπως μερικοὶ ἰσχυρίζονται, ἀλλά μετά μακράν πορείαν προετοιμασίας, ἐργασίας ἄρσεως τῶν θεολογικῶν ἐμποδίων, τῶν κωλύόντων νῦν αὐτήν, εἰς χρόνον τόν ὁποῖον μόνον ὁ θεὸς γνωρίζει. Παρ' ἡμῶν ὁ θεὸς ζητεῖ νά εἴμεθα εὐχρηστα ὄργανα εἰς τάς χεῖράς Του.

Ὁ κ. Γαλίτης τῇ προτροπῇ τοῦ Μακαριωτάτου ἀνέγνωσεν εἰς τούς Ἁγιοταφίτας Πατέρας τήν πρός Αὐτόν καί τήν περί Αὐτόν Ἁγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον ὑποβαλλομένην ἔκθεσιν ἐπί τῆς εἰς Πάφον συναντήσεως τῶν Ὁρθοδόξων καί τῶν

Ρωμαιοκαθολικῶν καί τοῦ μελετηθέντος ὑπ' αὐτῶν κειμένου.

Ὁ Μακαριώτατος ηὐχαρίστησε τόν καθηγητήν κ. Γαλίτην διά τήν εἰλικρινῆ, σαφῆ καί ἐμπεριστατωμένην ἐνημέρωσιν ἐπί τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τούς διμερεῖς θεολογικούς διαλόγους καί διά τήν ἀντιπροσώπευσιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐν εὐρύτητι «πνεύματος ζωοποιούντος καί οὐχί γράμματος ἀποκτείνοντος. (Β' Κορ. 3,6).

Ὁ καθηγητής κ. Γαλίτης ηὐχαρίστησε τόν Μακαριώτατον διά τήν προσγινομένην αὐτῷ τιμήν νά ἀντιπροσωπεύῃ τό Πατριαρχεῖον εἰς τόν διάλογον καί τήν πρόσκλησιν νά ὁμιλήσῃ εἰς Ἁγιοταφίτας, θυσιαζομένους φρουρούς τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τοῦ γεωγραφικοῦ δηλαδή κελύφους τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποκαλυφθείσης ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀληθείας τοῦ θεοῦ πρός σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_2_placeholder

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 4ΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Τήν Κυριακήν, 9^η / 22^α Νοεμβρίου, ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐτέλεσε πανηγυρικὴν Δοξολογίαν ἐπί τῇ συμπληρῶσει τετραετίας ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς καί τῆς Ἐνθρονίσεως εἰς τόν θρόνον αὐτῆς τοῦ **Μακαριωτάτου Πατριάρχου Θεοφίλου τοῦ Γ'** εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανίερου Ναόν τῆς Ἀναστάσεως.

Πρὸς τοῦτο, ἡ Πατριαρχικὴ συνοδεία ἐξεκίνησε ἀπὸ τό Πατριαρχεῖον καί, τῶν κωδῶνων τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κρουομένων, κατῆλθεν εἰς τό ἐν μέσῳ αὐτοῦ Καθολικόν.

Ἐνταῦθα, τοῦ Πατριάρχου ἐνδυθέντος μανδύαν, ἐπιτραχήλιον καί ὠμόφορον, καί τῶν Ἀρχιερέων ἐνδυθέντων ἐπιτραχήλιον καί ὠμόφορον, ἐτελέσθη εἰς τό Καθολικόν παρά τό σημεῖον «*Θμφαλός τῆς Γῆς*» Δοξολογία **ὡς εὐχαριστία εἰς τόν Θεόν** διά τήν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί τήν ἀνάδειξιν ἀξίου ποιμένος αὐτῆς.

Μετά τό πέρασ τῆς Δοξολογίας ἡ μακρά πομπή τῶν ἀρχιερέων, ἱερέων καί μοναχῶν, τῶν λαϊκῶν ἐπομένων, ἀνῆλθεν εἰς τό Πατριαρχεῖον, τῶν κωδῶνων κρουομένων.

Εἰς τή αἴθουσαν τοῦ θρόνου προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Παρήλθεν ἤδη μία τετραετία ἀπό τῆς εὐλογημένης ὥρας τῆς ἐκλογῆς καί Ἐνθρονίσεως τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Μακαριότητος εἰς τόν ἔνδοξον θρόνον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί τῆς Ἐκκλησίας ὅλης.

Τό τετραετές τοῦτο χρονικόν διάστημα ὑπῆρξε πλήρες σημαντικῶν γεγονότων σημαδευσάντων τό παρόν καί τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί τῆς Γεραρᾶς Ἁγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος.

Ὁμολογουμένως κατά τήν διάρκειαν τῶν ἐτῶν αὐτῶν διαφανῆς καί χρηστός ὑπῆρξεν ὁ τρόπος διαχειρίσεως τῶν οἰκονομικῶν καί λοιπῶν ὑποθέσεων τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου. Χρόνια προβλήματα τῆς κτηματικῆς καί ἄλλης περιουσίας αὐτοῦ εὔρον τήν λύσιν αὐτῶν. Αἱ προσενεχθεῖσαι ὑπό Φιλανθρωπικῶν Ὄργανισμῶν καί Συλλόγων καί ὑπό τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν δωρεαί κατετέθησαν εἰς τό Κεντρικόν Ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ καί ἐξ αὐτοῦ διετέθησαν διά τήν ἐπιτέλεσιν ἔργων συντελούντων εἰς τήν καλήν λειτουργίαν τοῦ Πατριαρχείου καί τήν ἀνύψωσιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἀνταξίως τῆς ἱστορίας αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν ἔργων τούτων μνημονευθήτωσαν κατ' ἀρχάς τά συντελεσθέντα εἰς τά πανάγια προσκυνήματα, ὡς εἶναι οἱ τοποθετηθέντες ἐπί τοῦ βράχου τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ πολύτιμοι, στερεοί καί διαφανεῖς ὑαλοπίνακες, αἱ ἀναρτηθεῖσαι ὑπεράνω τοῦ προσκυνήματος τῆς Ἁγίας Ἀποκαθλώσεως 24 πολύτιμοι ἀργυραῖ κανδηλαί καί ἡ ἀνακαίνισις τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου τοῦ «δοχειοῦ», τοῦ χώρου δηλαδή διαφυλάξεως τοῦ ἐλαίου καί τοῦ νάματος τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, καρποί δωρεᾶς εὐσεβῶν προσκυνητῶν. Ἐπίσης ἡ κατόπιν δυσκόλως ἐπιτευχθείσης καθεστωτικῆς προσκυνηματικῆς συμφωνίας καί τῆ χορηγία τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως συντελεσθεῖσα ἀνακαίνισις τῶν χώρων ὑγιεινῆς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Μνημονευτέαι ἐπίσης αἱ ἐν τῷ Κεντρικῷ ἡμῶν Μοναστηρίῳ ἀνακαίνισεις τῆς αἰθούσης τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου καί τῆς Ἀρχιγραμματείας, τοῦ Ἀρχείου, τῆς Βιβλιοθήκης καί τοῦ ἀρτοποιείου.

Πέραν τῶν ἔργων τούτων, τῶν ὑπό τοῦ Κέντρου ἐκτελεσθέντων, πολλοί τῶν Ἁγιοταφίτῶν ἀδελφῶν φιλοτιμούμενοι καί εὐσυνειδήτως κινούμενοι, ἀνεκαίνισαν προσκυνήματα καί ἱεράς Μονᾶς δι' ἀνακαίνισεων δομικῶν, κτιριακῶν, ἀναστηλωτικῶν καί ἄλλων, αἱ ὁποῖαι προσέδωσαν ὄντως εἰς αὐτά στερέωσιν, εὐστάθειαν, εὐπρέπειαν καί καλήν ἐμφάνισιν, ἀρμόζουσαν εἰς τόν οἶκον τοῦ θεοῦ καί τούς προσκειμένους εἰς αὐτόν χώρους.

Εἰς τόν χῶρον τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἀξιόλογα ἀναμένονται ἔργα, ὡς εἶναι ἡ ὄσον οὔπω ἔναρξις ἀνεγέρσεως σχολείου διά τήν ἀραβόφωνον ἡμῶν Κοινότητα εἰς Μπίρ – Ζέτ διά δωρεᾶς ἐνός καί ἡμισεος ἑκατομμυρίου Εὐρώ παρά τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, κατόπιν ἐνεργειῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος. Ἐπίσης ἡ ἐπικειμένη ἀνεγερσις σχολείου – ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ ὁποίου ἤδη παρά τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος κατετέθη, εἰς Ναζαρέτ ἐπί τῆς γῆς τοῦ Πατριαρχείου «Κάσρ Ἰλ-Μουτράν», κατόπιν ἐπιλύσεως τῆς χρονισάσης καί ταλανισάσης τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον διαφορᾶς μετά τῆς Κοινότητος τῆς Ναζαρέτ.

Εἰς τόν προσκυνηματικόν τομέα τά δικαιώματα ἡμῶν ἐπί τῶν παναγίων προσκυνημάτων ἀνυποχωρήτως ὑπερησπίσθησαν καί ἀκριβῶς ἐφηρμόσθησαν.

Εἰς τούς προσερχομένους εἰς τό Πατριαρχεῖον ἐκπροσώπους Ἐκκλησιῶν, κυβερνήσεων καί ὀργανισμῶν ἐδόθη παρά τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἡ ἀληθινή εἰκὼν τοῦ Πατριαρχείου ὡς τοῦ ἀρχαιοτέρου τοπικοῦ καί μόνου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησιαστικοῦ Ὄργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος συνεχίζει τήν ἐκκλησιαστικήν, πολιτιστικήν καί εἰρηνευτικήν ἀποστολήν αὐτοῦ εἰς τόν χῶρον τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἐν χρηστότητι, τιμιότητι, σοφίᾳ καί διακρίσει καί ἐγγυᾶται τήν διατήρησιν τῆς ταυτότητος τῶν χριστιανῶν καί τῆς διαμονῆς αὐτῶν εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν. Ἐν ἐκτιμήσει τοῦ ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἐπιτελουμένου συμφιλιωτικοῦ καί εἰρηνευτικοῦ τούτου ἔργου, προσεκλήθητε ὑπό τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Georgetown μετά διακεκριμένων προσωπικοτήτων, ἵνα ὁμιλήσητε περί τῆς ἀπό αἰώνων ἐπικρατοῦσης ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ ἀνεξιθρήσκου συμβιώσεως τῶν ὀπαδῶν τῶν τριῶν μεγάλων μονοθεϊστικῶν θρησκευμάτων τῆς Ἁγίας Γῆς.

Ὡσαύτως ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐπέμεινε μετ' ἐμφάσεως εἰς τήν ἐξάσκησιν γνησίου ποιμαντικοῦ ἔργου πρός τό Ἑλληνορθόδοξον ἀραβόφωνον ἡμῶν ποίμνιον. Ἀπόδειξις τούτου ἡ Ὑμέτεραι προσωπικάί ποιμαντικάί ἐπισκέψεις καί Πατριαρχικάί λειτουργίαι μετά συνοδείας Ἁγιοταφιτῶν ἀρχιερέων καί ιερέων καί μετά πατερικοῦ κηρύγματος ὡς εἰς τόν πανηγυρικόν ἑορτασμόν τῶν ἑκατόν ἐτῶν ἀπό τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἀγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου εἰς Φχές τῆς Ἰορδανίας, ὁ ὁποῖος ἑορτασμός, πλὴν τῶν ἄλλων, περιελάμβανε καί τήν παρ' Ὑμῶν παρασημοφόρησιν τοῦ πρίγκιπος τῆς Ἰορδανίας ἐμίρη Γάζη διὰ τοῦ ἀνωτάτου παρασήμου τῆς εἰρήνης τοῦ Πατριαρχείου. Πατριαρχικήν θ. λειτουργίαν ἐπετελέσατε καί ἠθικῶς διὰ τῶν Ὑμετέρων λόγων καί ὑλικῶς διὰ δωρεᾶς ἐνισχύσατε τόν ἀνεγειρόμενον νέον ἱερόν ναόν τοῦ ἀγίου Νικολάου τῆς ἑνορίας Μάρκας ἐν Ἀμμάν τῆς Ἰορδανίας.

Τό ποιμαντικόν τοῦτο ἔργον ἐπετελέσατε οὐχί μόνον εἰς τάς μεγάλας τῶν πόλεων κατά τάς μεγάλας ἑορτάς ἀλλά καί εἰς τάς μικράς, ἐλαχίστας καί ἀπομεμακρυσμένας τούτων πρός τόνωσιν τοῦ φρονήματος τῶν πιστῶν αὐτῶν, ἵνα ἀνταπεξέρχωνται εἰς τάς ἀντιξόους συνθήκας διαβιώσεως τῆς περιοχῆς ἡμῶν. Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ ἐπεσκέφθητε τήν ἀπό τοῦ 1948 ἐγκαταταλελειμμένην ἐκκλησίαν τοῦ Μααλούλε παρά τήν Ναζαρέτ καί ἐπετελέσατε θ. λειτουργίαν. Πρό τινος μόλις ἐπετελέσατε θ. λειτουργίαν εἰς τόν ἀποπερατούμενον εἰσέτι ἱερόν ναόν τῶν Γενεθλίων τῆς θεοτόκου εἰς τήν κώμην τοῦ Σαχνίν. Μόλις προσφάτως ἐπίσης ἐπετελέσατε θ. λειτουργίαν εἰς τήν ἑνορίαν τοῦ Μπαάνε. Εἰς ἐκάστην τῶν περιπτώσεων τούτων τήν πνευματικήν καί ἠθικήν ἐνίσχυσιν ἠκολούθει ἡ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τοῦ Πατριαρχείου ὑλική τοιαύτη.

Ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ζωηρόν ἐξεδήλωσεν ἐνδιαφέρον πρός ἀνεύρεσιν τῶν στοιχείων ἐκείνων, τά ὁποῖα κατοχυρώνουν τήν ἐνταῦθα, ἐν Κύπρῳ, Ἑλλάδι καί Κωνσταντινουπόλει περιουσίαν τοῦ Πατριαρχείου, παραμεληθεῖσαν ἢ ἐγκαταλειφθεῖσαν, λόγῳ πολιτικῶν μεταβολῶν καί συγκυριῶν, ὡς καί ἐκείνων τῶν στοιχείων, τά ὁποῖα κατοχυρώνουν τά δικαιώματα ἡμῶν ἐπί τῶν παναγίων προσκυνημάτων.

Συνεχῆς ἐπίσης ὑπῆρξεν ἡ παρακολούθησις ὑποθέσεων τοῦ Πατριαρχείου εἰς τά δικαστήρια πρός ἀκύρωσιν ἀνεντίμων πολυετῶν συμφωνιῶν ὑποθηκυσσασῶν ἐν μέρει ἢ καί ἐν ὅλῳ τήν περιουσίαν αὐτοῦ καί πρός διάσωσιν καί καλλιτέραν ἀξιοποίησιν αὐτῆς.

Ταῦτα πάντα συνετελέσθησαν, Μακαριώτατε, Ὑμετέρα μὲν ἐμπνεύσει, πεποιθήσει, καθοδηγήσει καί ἐνεργοποιήσει, συμφωνίᾳ δέ, συμπαραστάσει καί συνεργασίᾳ τῆς

Ἀγίας καί Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καί τῆς Γεραρᾶς ἡμῶν Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ εὐλαβοῦς κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ. Ἐκ τῶν ἐπιτευγμάτων τούτων ἐνθαρρυνόμενοι, ἐκ τοῦ Ὑμετέρου παραδείγματος ἐνισχυόμενοι, ἐκ τοῦ Ὑμετέρου τρόπου ἀντλοῦντες ἐμπιστοσύνην, συστρατευόμεθα, ἵνα χωρήσωμεν καί πρός τά ἔργα ἐκεῖνα, ἡ ἐπιτέλεισις τῶν ὁποίων εἰσέτι ἀναμένει ἡμᾶς ὡς χρέος.

Ὑψῶν τό ποτήριον ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀδελφότητος, εὐχομαι τῇ Ὑμετέρᾳ σεπτῇ Μακαριότητι ἔτη ὅσα πλεῖστα ἐν ὑγιείᾳ, δυνάμει, εὐσταθείᾳ καί εἰρήνῃ πρός ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν. Γένοιτο.

Τόν Μακαριώτατον ἔπειτα προσεφώνησεν ὁ Ἐξοχώτατος Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτήριος Ἀθανασίου, λέγων τά ἑξῆς:

«Μακαριώτατε, Ἅγιοι Πατέρες,

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Ἀποτελεῖ ἰδιαίτερα τιμὴ καὶ χαρὰ νὰ εἴμαστε σήμερα μαζί σας, ἐορτάζοντες τὴν ἐνθρόνισή Σας στὸν Ἱερὸ θρόνον τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μέχρι σήμερα θητείας Σας, ἐπαναφέρατε τὴν ἡρεμία στὴν Ἁγία Ἐκκλησία τῆς Ἱερᾶς Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία εἶχε βάνανυσα διαρραγῆ κατὰ τὴν προηγούμενην περίοδον. Μὲ τὴν φώτιση τοῦ Θεοῦ, τὴν σοφίαν καὶ τὴν βαθεῖαν πίστην Σας προωθήσατε σημαντικὰ τὸ ἔργο τοῦ καθιδρύματος, ἐμπνεύσατε τὴν ἀφοσίωση τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἐνισχύσατε τὸ ρόλον τοῦ Πατριαρχείου ὄχι μόνον στὴν τοπικὴ κοινωνία, ἀλλὰ καὶ διεθνῶς. Οἱ ποικίλες φιλανθρωπικὲς δραστηριότητες τοῦ Πατριαρχείου, ἡ προσέγγιση μὲ εὐαισθησία στὰ καθημερινὰ προβλήματα τοῦ κλήρου καὶ τοῦ ποιμνίου, οἷον ἔχουν καταστήσει ἀληθινὸν πατέρα ὅλων μας.

Μὲ σθένος καὶ ἀποφασιστικότητα ὑπερασπίζεσθε τὰ δίκαια τοῦ Πατριαρχείου, ἐμποδίζετε μὲ ἀποτελεσματικότητα τὴν ὑλοποίησην σχεδίων ποὺ ἐπεξεργάζονται ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐχθροὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐχθροὶ σὲ τελικὴ ἀνάλυση, τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων.

Ζοῦμε σὲ μίαν περιοχὴν τοῦ πλανήτη, ὅπου ὁ κίνδυνος πιθανῆς ἀνάφλεξης ἀποτελεῖ μέρος τῆς καθημερινότητός μας. Ἡ ὑπαρξὴ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων συνιστᾷ διεθνῆ παράγοντα σταθεροποίησης, ὡς πρὸς δὲ τὸ λαὸν, καταφύγιον πνευματικῆς ἀνάτασης καὶ ἡρεμίας. Ὑπὸ τὴν φωτεινὴν καθοδήγησίν σας, τὸ Πατριαρχεῖο ἀποτελεῖ σημεῖον ἀναφορᾶς γιὰ κάθε πιθανὴ μελλοντικὴ λύση.

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία Σᾶς περιβάλλει μὲ σεβασμόν, μὲ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωση. Εἴμαστε καὶ θὰ εἴμαστε ἀρωγοὶ στὴν τιτάνια προσπάθειά Σας γιὰ τὴν διατήρησιν καὶ περαιτέρω ἀνάδειξιν τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ταπεινοὶ παριστάμενοι τῆς σημερινῆς ἐπετείου, ἐνώνουμε τὶς προσευχάς μας, γιὰ νὰ σᾶς δίνῃ ὁ Παντοδύναμος ὑγιείαν καὶ δύναμιν νὰ συνεχίσετε τὸ ἔργον σας γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἀδελφότητος, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Πατριαρχείου, γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος, γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἦκολούθησαν, προσφωνοῦντες τόν Μακαριώτατον, ὁ Προϊστάμενος τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς (Missia) Ἀρχιμανδρίτης Ἰσίδωρος, ὁ Σχολάρχης τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς τῆς Ἁγίας Σιών μοναχός π. Φώτιος, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ἰορδανίαν π. Ἡλίας Σουές, ὁ Διευθυντής τῆς ἀραβοφώνου Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὁ π. Φάραχ Νταμπούρ, ἐφημέριος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Φιλόθεος ἐκπρόσωπος τῆς Μητροπόλεως Ἁκκρης καί ὁ ἰατρός δρ. Χαλήλ Ἀντράους, ἐκπρόσωπος τῶν Κοινοτήτων τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος εἰς τήν Ἀντιφώνησιν Αὐτοῦ ἠὺχαρίστησε τούς προσφωνήσαντας Αὐτόν, λέγων ὅτι τό παλαίφατον Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων, θεόθεν ἐμπιστευθέν τήν διαφύλαξιν καί διακονίαν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, συνεχίζει τήν δισχιλιετῆ αὐτοῦ μοναστικήν περί τά Προσκυνήματα πορείαν καί τήν ἀδιάλειπτον μέριμναν ὑπέρ τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου αὐτοῦ, τῇ ἐπινεύσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί τῇ ἀφάτῳ συγκαταβάσει τοῦ ἐν Τριάδι Ἁγίου Θεοῦ, ἀλλά καί τῇ συνεργείᾳ τῶν μέχρις αἵματος θυσιῶν τοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων, τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη μέ χαράν καί συγκίνησιν τά δῶρα τῶν προσφωνησάντων Αὐτόν, τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς, πάντων τῶν χριστιανικῶν Κοινοτήτων καί τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου, τῶν σχολείων καί τῶν διακονούντων εἰς τό Πατριαρχεῖον. Μετά τό πέρας τῆς ἐορτῆς πάντες ἠσπάσθησαν τήν δεξιάν τοῦ Μακαριωτάτου καί ἔλαβον ὡς εὐλογίας εἰκόνας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, Ἱεροσολυμιτίσης. Ἦκολούθησεν ἐόρτιον γεῦμα διὰ τούς Ἀγιοταφίτας Πατέρας εἰς τήν τράπεζαν τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_3_placeholder

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΣΙΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΑΥΤΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 2009

Τήν Δευτέραν, 1^η-14^η Σεπτεμβρίου 2009, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' ἐτέλεσε τήν ἱεράν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ εἰς τήν Πατριαρχικήν Σχολήν τῆς Ἁγίας Σιών, τό Ἑλληνορθόδοξον Γυμνάσιον καί Λύκειον τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, παρουσία τοῦ Προέδρου τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως, Γέροντος Δραγουμάνου κ. Χριστοδούλου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου θαβωρίου κ. Μεθοδίου καί τοῦ Σχολάρχου μοναχοῦ π. Φωτίου. Ἡ Σχολή ἀκολουθεῖ τά μαθήματα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καί Θρησκευμάτων τῆς Ἑλλάδος. Εἰς αὐτήν φοιτοῦν μαθηταί, οἱ ὅποιοι θά στελεχώσουν μετά τήν ἀποφοίτησίν των τήν Ἱεράν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα.

Εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ συμμετεῖχαν πάντες, διδάσκοντες καὶ διδασκόμενοι. Κατ' αὐτὴν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προσεφώνησε διδάσκοντας καὶ διδασκομένους ὡς ἑξῆς:

«Ἀγαπητοὶ μαθηταὶ καὶ ἀγαπητοὶ διδάσκοντες, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἰδιαίτερα χαρὰ καὶ συγκίνησις κατέχει ἡμᾶς ταύτην τὴν εὐλογημένην ἡμέραν, πρώτην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου καὶ ἀρχὴν τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, διότι ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Τάφου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν Ἱεράν Πατριαρχικὴν Σχολήν, διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους.

Ἡ Πατριαρχικὴ Σχολή, εἰς τὴν ὁποῖαν φοιτᾶτε, εὐρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, διότι κατέστη τὸ φυτώριον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀναδεικνύονται ἱκανὰ στελέχη τῆς Ἀδελφότητος, ἵνα ἐπανδρώσουν τὸ Τάγμα τῶν Σπουδαίων, νὰ προσφέρουν τὴν διακονίαν αὐτῶν εἰς τὰ Πανάγια Προσκυνήματα καὶ εἰς τὸ εὐλαβὲς ποίμνιον ἡμῶν, τὸ ὁποῖον διὰ μέσου τῶν αἰώνων ζῆ καὶ κινεῖται ἐντὸς τῶν Ἁγίων Τόπων, περίξ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καὶ ἐντὸς τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ἠθικὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ φυσικὴ τάξις τῶν πραγμάτων ἔχει ἀνατραπῆ καὶ ἡ σύγχυσις κυριεύει τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Κύριος σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς ἡμῶν Σχολῆς εἶναι νὰ ἀναδείξῃ προσωπικότητα, ἐμφορουμένης ὑπὸ τοῦ φρονήματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ φωτός τῆς Τρισηλίου Θεότητος καὶ τοῦ φωτός τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ ὁποῖου φωτός ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους Αὐτοῦ: «Οὕτως λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλά ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Ματθ. 5, 14-16). Τούτους τοὺς Κυριακοὺς λόγους ἀπευθύνομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον πρὸς ὑμᾶς, τοὺς μαθητὰς, οὕτως ὥστε νὰ τοὺς ἐνστερνιστῆτε, διὰ νὰ συνεχίσωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἱεράν αὐτὴν ἀποστολήν ἡμῶν, καὶ διὰ νὰ δώσωμεν τὴν καλὴν μαρτυρίαν ἐδῶ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ἐχομεν τὸ μέγα προνόμιον νὰ εἴμεθα λειτουργοὶ καὶ διάκονοι τῶν ἱερῶν τόπων, οἱ ὁποῖοι συνδέονται ἄρρηκτα μετὰ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας, μετὰ τοῦ μυστηρίου τῆς φανερώσεως τῆς ἀληθείας. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς προσελεύσεως ἐνταῦθα ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων προσκυνητῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ κυρίως ἀπὸ τὰ Ὀρθόδοξα κράτη. Οὗτοι δὲν προσέρχονται μόνον, διὰ νὰ προσκυνήσουν, ἀλλὰ διότι ἀναζητοῦν νὰ θεωρήσουν μέ τοὺς ἰδίους φυσικοὺς, ἀλλὰ καὶ πνευματικοὺς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς τὸ μέγα γεγονός τῆς σωτηρίας ἡμῶν καὶ νὰ ψηλαφήσουν τὴν σεσαρκωμένην ἀλήθειαν. Εἰς τοῦτο συνίσταται ἡ μεγάλη ἀποστολὴ τοῦ Ἀγιοταφίτου καὶ εἰς ταύτην ἀκριβῶς τὴν ἀποστολήν καλεῖσθε ὑμεῖς, οἱ μαθηταὶ καὶ πάντες ὅσοι ἄλλοι προσφέρουν τὴν διακονίαν αὐτῶν, νὰ ἀναλάβητε εὐθύνας ἱεράς ἐνώπιον τοῦ θεοῦ καὶ τῶν συνανθρώπων ἡμῶν.

Εὐχομαι τὸ νέον σχολικόν ἔτος νὰ ἀποβῆ καρποφόρον καὶ ὠφέλιμον καὶ δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς γονεῖς ὑμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον, ἐνεπιστεύθησαν ὑμᾶς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

Θέλουμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ εὐχαριστήσωμεν ἐκ βάθους καρδίας τὸν Σχολάρχην τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς, π. Φώτιον, ὁ ὁποῖος ἀόκνως καὶ ἀκαταπαύστως ἐργάζεται

διά τήν εὐρυθμον λειτουργίαν αὐτῆς, τόσον εἰς τόν ἐκπαιδευτικόν, ὅσον καί εἰς τόν διοικητικόν τομέα. Θέλομεν ἐπίσης νά καλωσορίσωμεν τούς ἐλλογιμωτάτους καθηγητάς, οἱ ὅποιοι θά ἐργασθοῦν εἰς τό σχολεῖον, νά τούς εὐχηθῶμεν καλήν ἐπιτυχίαν εἰς τήν ἀνάληψιν τῶν νέων καθηκόντων αὐτῶν καί νά τούς διαβεβαιώσωμεν ὅτι ἀπολαμβάνουν τῆς ἀμερίστου συμπαραστάσεως καί τοῦ ἐνδιαφέροντος, τόσον ἡμῶν τῶν Ἰδίων, ὅσον καί τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας, τῆς ὁποίας Πρόεδρος εἶναι ὁ Ἅγιος Ἐλευθερουπόλεως, Γέρων Δραγουμᾶνος κ. Χριστόδουλος, ὅπως ἐπίσης καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου.

Καί πάλιν σᾶς εὐχομαι καλήν σχολικήν χρονιάν καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ θεός τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τοῦ φωτός νά φωτίζη νά εἰρηνεύη καί νά ἐνσταλάζη εἰς τάς καρδίας πάντων τό φῶς Του, τήν εἰρήνην καί τήν ἀγάπην Του».

Μετά τήν προσφώνησιν τοῦ Μακαριωτάτου ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τήν αἴθουσαν τῶν ἐκδηλώσεων τῆς Σχολῆς, ὅπου ὁ Σχολάρχης π. Φώτιος προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὡς ἑξῆς:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

κ.κ. καθηγηταί, ἀγαπητοί μαθηταί,

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει σήμερον τήν Ἐκκλησιαστική Πρωτοχρονιά. «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἶνεκεν ἔχρισέν με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς, ἀπέσταλκέν με, ... κηρῦξαι ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν». (Λουκ. 4,18.), θά μᾶς ἀναγγεῖλει ὁ Κύριος. Ἐνας νέος χρόνος ἀρχίζει, μία νέα περίοδος, τήν ὁποίαν καλεῖται νά βαδίση ὁ ἄνθρωπος, περίοδος πού, ἐν ἀντιθέσει μέ τήν ἀρχαιότητα, καταυγάζει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά ἐξέλθῃ τῆς πτωχείας του, νά ἀνακτήσῃ τό κατ' εἰκόνα καί νά πορευθῇ πρός τό καθ' ὁμοίωσιν, νά κατακτήσῃ καί νά μεταμορφώσῃ τόν κόσμον, νά βασιλεύσῃ τῆς κτίσεως, νά ἐκπληρώσῃ τόν σκοπόν, διά τόν ὁποῖον ἐδημιουργήθη.

Σήμερα ἀρχίζει καί μία νέα σχολική χρονιά. Διδάσκαλοι καί μαθηταί καί πάλιν καλοῦνται ἕκαστος ἀπό τήν δική του σκοπιά, νά ἐπιτελέσουν τό ἔργο τῆς Παιδείας. Ἔργον ἐξαιρετικά δύσκολο εἰς τήν ἐποχήν μας, ἐποχήν ἀμφισβητήσεως τῶν πάντων καί ἀποπροσανατολισμοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐγκαταλείψει τήν πορεία του πρός τήν Βασιλεία τοῦ θεοῦ καί ἔχει στραφεῖ πρός τόν γήϊνο παράδεισο, πού τοῦ ὑπόσχεται ἡ τεχνολογία, παράδεισον ὅμως πού θά μπορούσε νά πῆ κανεῖς, δέν διαφέρει ἀπό τήν κόλαση, ἀφοῦ ἀναγκάζεται νά ἐπιδοθῇ σ' ἕναν ἀγώνα ἱκανοποίησης ἀναγκῶν, συχνά περιπτώων, πού δημιούργησε ὁ τεχνικός πολιτισμός μέ τίς ἀνέσεις. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι οἱ ἀνάγκες αὐτές νά γίνουν σκοπός τῆς ζωῆς, νά λησμονηθῇ τό ἀληθινό νόημα τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως καί τό τελειότερο δημιούργημα τοῦ θεοῦ, προωρισμένον διά τήν θέωσιν, νά μεταβληθῇ σέ ἀνώνυμο παραγωγική μονάδα, σέ δοῦλο μιᾶς ἀνικανοποίητης ἀπό ἀνέσεις καί ἀγαθὰ κοινωνίας. Δυστυχῶς πρός τήν κατεύθυνσιν αὐτή κινεῖται σήμερον καί ἡ Παιδεία, ἀφοῦ θέτει σάν κύριο μέλημά της τήν συσσώρευση γνώσεων καί ἀπόκτηση δεξιοτήτων γιά τήν παραγωγή ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἐνῶ κύριος στόχος της θά ἔπρεπε νά εἶναι ἡ ἐνοίκηση στόν ἄνθρωπο τῆς ἀληθινῆς καί ἐνυπόστατης σοφίας τοῦ θεοῦ καί τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἢ ὅπως ἐπιγραμματικά λέγει ὁ Ἅγιος

Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Παιδεία μετάληψις ἀγιότητος ἐστί».

Μακαριώτατε,

«Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰω.15,5.), εἶπε ὁ Κύριος καί «θεμέλιον γάρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τόν κείμενον, ὅς ἔστιν Ἰησοῦς Χριστός»(Α΄Κορ. 3,11.), ἀναφωνεῖ ὁ Ἀπόστολος. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν διδασκαλία, τήν Σταύρωση καί τήν Ἀνάστασή του καί οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας πρέπει νά εἶναι γιά ὅλους μας τά πνευματικά πρότυπα στήν καθημερινή πορεία μας πρός τήν αἰωνιότητα.

Αὐτή τήν ὥρα μέ τήν ἔναρξη τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους, ἡ Πατριαρχική Σχολή, τό φυτώριον τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, διδάσκοντες καί διδασκόμενοι ἔχομε τήν ἰδιαιτέραν χαράν καί εὐλογίαν νά ἀγιάζεται τό ἔργο μας ἀπό τήν Ὑμετέρα σεβαστή Πατρότητα καί νά λαμβάνωμεν τήν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ἡ ὁποία εἶναι ἀναγκαία διά νά ἐπιτελέσῃ ἡ Σχολή τήν ἀποστολή της, ἀποστολή ἡ ὁποία συνδέεται μέ τήν τόσο σημαντική ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, σημαντική γιά τό ἔθνος μας, τήν περιοχή μας καί τόν κόσμον ὁλόκληρον. Οἱ δόκιμοι τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς θά κληθοῦν νά διαφυλάξουν ἀλώβητο τήν Ἱερά καί Ἐθνική παρακαταθήκη τῶν προγόνων μας, τά προσκυνήματα καί τήν Ὁρθόδοξη μαρτυρία, ἐδῶ εἰς τούς Ἅγίους Τόπους, τούς Τόπους πού καθηγίασε ἡ ἐπί Γῆς παρουσία τοῦ Κυρίου μας.

Πολλά τά ἔτη σας, Μακαριώτατε».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_4_placeholder

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΑ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΗΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ π. ΙΩΑΚΕΙΜ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ κ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ, ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ, ΔΙΑ ΤΟΝ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΑ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΗΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ π. ΙΩΑΚΕΙΜ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ, ΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ, ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΝ ΑΥΤΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβάσμιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐκλαμπρότατε κ. Πρεσβευτά τῆς Γεωργίας,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐχθές μόλις συνεπληρώσαμεν τήν πασχάλιον ἀναστάσιμον περίοδον. Ἐχθές ἐψάλαμεν τό τελευταῖον «Χριστός Ἀνέστη» εἰς τήν ἐνάτην ὥραν τῆς ἑορτῆς τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα. Εὐθύς ἀμέσως ἠρξάμεθα τῶν ὕμνων τῆς Ἀναλήψεως. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔσομεν πεῖραν τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀοράτως παρόντος μεταξύ ἡμῶν ἐπί τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἐπί δέ τῇ τεσσαρακοστῇ εἶδομεν Αὐτόν πνευματικῶς ἀναλαμβάνομενον εἰς οὐρανοῦς, ἵνα ἀποστείλῃ ἡμῖν Πνεῦμα Παράκλητον. Ὅλα ταῦτα δέ οὐχί μακράν ἡμῶν, ἀλλ' ἐπί τοῦ Παναγίου Τάφου, ἀφ' οὗ τριήμερος ἀνέστη καί ἐπί τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ἀφ' οὗ εἰς τούς οὐρανοῦς ἀπέστη.

Ζῶντες ταῦτα ἐν χαρᾷ ἀναστασίμῳ καί χαρμολύπῃ Ἀναλήψεως, ἐβίωσαμεν κατά παραχώρησιν Κυρίου καί ἕτερον μυστήριον, τό μυστήριον τοῦ θανάτου ἡμῶν. Τό μυστήριον τῆς ἀρπαγῆς ἡμῶν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, τό μυστήριον τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ δι' ἡμᾶς μετά τήν πτώσιν ἡμῶν, τῆς ἐκδημίας ἡμῶν πρός Ἐκεῖνον ἄνευ τοῦ σώματος. «Σάρξ γάρ καί αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύναται». (Α' Κορ. 15,50).

Τοῦτο ἐβίωσαμεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, Ἀγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου Ἰωακείμ, ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἀγαπητός ἀδελφός ἡμῶν οὗτος, προσελθὼν ἐκ Χίου τῇ Ἀγιοταφίτικῇ Ἀδελφότητι εἰς ὄριμον ἡλικίαν, ἐσπουδακῶς τήν ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας καί τῆς Νομικῆς, ὑπηρέτησεν ὡς καθηγητής ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Σχολῇ, ὀλίγον δέ ἀργότερον ἀνετέθη αὐτῷ ὑπό τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Διοδώρου τό ἕναντι τοῦ προσκυνήματος τῆς Ἀναλήψεως κτῆμα τοῦτο τοῦ Πατριαρχείου, γνωστόν ὄν ὡς οἰκία τοῦ μοναχοῦ Μάρκου.

Ἐκτοτε οὗτος, ὑπηρετῶν ἐπί 18ετίαν καί ὡς ἐφημέριος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βηθανίας, ἀφιέρωσεν ἑαυτόν ψυχῇ τε καί σώματι εἰς τήν ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τούτου τῆς Ἀναλήψεως, τοῦ, ὡς μή ὠφελε, ἡμικατεδαφισθέντος, καί ἀνήγειρε τά πέριξ οἰκοδομήματα ταῦτα διὰ τήν φιλοξενίαν μοναχῶν καί προσκυνητῶν. Ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ διακονῶν, ἐδέχθη πρό ἐτῶν δολοφονικήν ὑπ' ἀγνώστων ἐπίθεσιν, ἐξ ἧς οὗτος διεσώθη θαυματουργικῶς, οὐχί ὁμως καί ἡ βοηθοῦσα αὐτόν μήτηρ αὐτοῦ, προσκυνήτρια Ἀναστασία, δολοφονηθεῖσα τότε καί ἐνταῦθα ἐνταφιασθεῖσα.

Ἐτοιμάζων ἐχθές τά τῆς ὑποδοχῆς τῆς Πατριαρχικῆς καί Ἀρχιερατικῆς συνοδείας τοῦ Προσκυνήματος τῆς Ἀναλήψεως καί τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν, οὓς πλουσιοπαρόχως ἐφιλοξένει καί ἐδεξιοῦτο, ἐδέχθη κατά παραχώρησιν Κυρίου πλήγμα ἐγκεφαλικόν καί καρδιακὴν προσβολήν, μετενεχθεὶς δέ εὐθύς εἰς τό παρακείμενον νοσοκομεῖον, δέν ἐπανεῦρε τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ.

Ὁ πλάσας αὐτόν Κύριος, ἠδύοκησε νά λάβῃ τοῦτον παρ' ἑαυτῷ εἰς τό μεταίχιμον τῆς ἀναστασίμου καί ἀναληψίμου περιόδου. Τοῦτο, ληφθήτω, ὡς οἶμαι, ὡς ἐμφανές σημεῖον ἀποδοχῆς τῆς διακονίας αὐτοῦ παρά Κυρίου καί ἀφέσεως, ὣν ὡς ἄνθρωπος ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως ἤμαρτε. Κύριος ἀναπάσαι τήν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν χώρα ζῶντων μετά ὁσίων καί δικαίων. Ἀμήν. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ Κ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἡ ἐν τῷ μέσω τῆς νηστείας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας τελουμένη τήν 9ην Μαρτίου μνήμη τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῆ λίμνη ἀθλησάντων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων πρόκειται ἡμῖν ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν διὰ τὴν ἐντατικοποίησιν τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὡς παραμυθία διὰ τὸν ἐπίπονον καί ἀνάντην δρόμον τῆς νηστείας καί ὡς χαρά, ἀγαλλίασις καί βεβαιότης διὰ τὴν προσγενομένην τῷ διαβόλῳ ἦτταν καί νίκην τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντος ἀνθρώπου.

Διὰ Σιών τὴν ἁγίαν, τὴν μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν καί τὴν διακονοῦσαν αὐτὴν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα εἰς τὴν χαρὰν καί ἀγαλλίασιν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων προστίθεται ἡ χαρὰ ἐπὶ τῷ γεγονότι ὅτι ἡ Ὑμετέρα Σεπτῆ Μακαριότης, ὡς θεοφιλῶς καί φιλοθέως φέρουσα τὸ ὄνομα ἐνός τῶν ἀξιοθαυμάστων τούτων μαρτύρων, ἄγει τὰ ὀνομαστήρια Αὐτῆς.

Ἐπὶ τῷ χαροποιῷ γεγονότι τούτῳ ἐτελέσθη κατανυκτικὴ θ. λειτουργία τῶν Προηγιασμένων εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ὑπὲρ ὑγιείας καί κραταιώσεως Αὐτῆς, μετὰ ταῦτα δέ ἠκολούθησεν ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ σύναξις ἡμῶν ἐν τῇ ἱστορικῇ ταύτῃ αἰθούσῃ τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐν αὐτῇ ἡμεῖς, τὰ μέλη τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καί τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος συγχαίρομεν ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου, Ποιμένος καί Ἡγουμένου καί καυχώμεθα ἐπ' Αὐτόν ὡς τὸν μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως τῶν Ἀποστόλων καί διακρίσεως τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διακονοῦντα Χριστόν καί τὸ σῶμα Αὐτοῦ τὴν Ἐκκλησίαν.

Πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα προσβλέποντες, δυνάμεθα ἀναμφιλέκτως καί ἀναμφιταλαντεύτως νὰ εἴπωμεν ὅτι Αὕτη ὄντως ἐκκινεῖ ἐκ τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, αὐτῆς μετέχει καί ἐξ αὐτῆς παρά Χριστοῦ ζωοποιεῖται καί ἐξ αὐτῆς ἀντλεῖ καί λαμβάνει εὐαγγελικόν καί πατερικόν κηρυγματικόν ζωοποιόν σωτήριον λόγον, μεταδιδόμενον εὐκαίρως ἀκαίρως τοῖς πιστοῖς πνευματικοῖς Αὐτῆς τέκνοις. Ἐν τούτῳ ἐμμένουσα, τὴν ἐν ἔργοις φιλανθρωπίαν τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐγκαταλείπει. Τό οὖς Αὐτῆς εὐήκοον παρέχει καί τὴν χεῖρα Αὐτῆς ἐλεήμονα καί γενναϊόδωρον ἐκτείνει εἰς τὰ ἐκάστοτε ἀκουόμενα αἰτήματα τοῦ ποιμνίου ἡμῶν, τῆς συστάσεως δηλονότι καί συντηρήσεως Ἐκκλησιῶν καί σχολείων, ἐνισχύσεως φιλανθρωπικῶν καθιδρυμάτων, ὑλικῆς καί χρηματικῆς παραμυθίας ἐνδεῶν καί πτωχῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατέλαβον προσφάτως οἱ ἐν τῇ Γάζῃ, ἐκκλησιαστικῇ περιοχῇ τοῦ παλαιφάτου ἡμῶν Πατριαρχείου, πολυειδῶς δεινοπαθήσαντες.

Πρός ὄσους δέ ἐκ τῶν ἔξω καθ' ἐκάστην ἀφικνουῦνται, ἐκπροσώπους κρατῶν, κυβερνήσεων, ὀργανισμῶν, ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἔχει πάντοτε νά εἴπῃ λόγον εὐαγγελικόν καί ἐκκλησιαστικόν, τόν λόγον καί τήν πράξιν τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, τῆς διακονίας δηλαδή τοῦ σαρκαρκεμένου Λόγου καί τῶν σκηνωμάτων, ἐν οἷς Ἐκεῖνος ἠδύοκησε νά κατοικήσῃ σωματικῶς, τόν λόγον τῆς εἰρήνης Αὐτοῦ, τήν ὁποίαν Ἐκεῖνος ἔδωκεν εἰς τοὺς ἁγίους Αὐτοῦ μαθητάς καί εἰς ἡμᾶς καί οὐχί τῆς εὐαλώτου καί κατ' ἐπίφασιν εἰρήνης τοῦ κόσμου, τῆς ἐτοιμαζούσης πόλεμον διά τήν ἑαυτῆς ἀσφάλειαν.

Ἐπ' αὐτοῖς καί ἄλλοις, Μακαριώτατε, χαίρομεν καί συγχαίρομεν, ἐπ' αὐτοῖς καυχώμεθα, ἐξ αὐτῶν ἐμπνεόμεθα, μετ' αὐτῶν συντασσόμεθα καί συστρατευόμεθα εἰς μίαν σύνταξιν καί συστράτευσιν πνευματικήν, ἵνα ἐν ἐνότητι συνεργαζόμενοι, εὐδοκιμήσωμεν καί καρποφορήσωμεν πλουσίως καί εὐρεθῶμεν ἀγαθοί καί πιστοί δοῦλοι τοῦ Κυρίου ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Ὑψῶν τό ποτήριον, Μακαριώτατε, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀδελφότητος, εὐχομαί Ὑμῖν εἰλικρινῶς ἔτη ὅσα πλεῖστα καί εὐλογημένα ἄνωθεν διά δαψιλοῦς παροχῆς δυνάμεως καί κραταιώσεως Ὑμῶν εἰς μίαν Πατριαρχικήν ποιμαντικήν καρποφόρον διακονίαν πρός δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν καί ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν ἔθνους. Γένοιτο».

ngg_shortcode_5_placeholder

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ Κ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΕΠΙ Τῆ Γ΄ ΕΠΕΤΕΙΩ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἡ Σιωνίτις Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Τόπων καί ἡ ἐν αὐτῇ ἐνσωματωμένη φρουρός αὐτῶν, ἡ γεραρά Ἀγιοταφίτικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης, ἐτέλεσαν σήμερον εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, τό σέμνωμα τῆς πίστεως ἡμῶν, εὐχαριστήριον πανηγυρικὴν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ τρίτῃ ἐπετείῳ τῆς μετὰ τήν σύνθεσιν ἐκλογῆν τῆς Ὑμετέρας Θεοφρουρήτου Μακαριότητος Ἐνθρονίσεως Αὐτῆς εἰς τόν ἔνδοξον καί τετιμημένον θρόνον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων.

Τό γεγονός τῆς Ἐνθρονίσεως, ἐορτασθέν μετὰ τήν ἐκλογῆν πανηγυρικῶς ἐν Ἱεροσολύμοις μετὰ συμμετοχῆς ἐκπροσώπων πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καί παρουσίας τῶν ἐκπροσώπων τῶν μεθ' ὧν ἡμεῖς πολιτειακῶς ἢ πνευματικῶς συνδεόμεθα κρατῶν, ἀνακυκλοῖ ἐτησίως ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἰς τήν

μνήμην καί τήν ζωήν αὐτῆς, ἵνα ὑπενθυμίζη εἰς πάντα τά μέλη αὐτῆς ὅτι τοῦτο συνέβη μετά τήν κλυδωνίσασαν ἀλλ' οὐ καταποντίσασαν ταύτην κρίσιν, ἐν ἧ τῇ θείᾳ βοηθείᾳ αὕτη ἀπετίναξε τό δυναστικόν καί αὐθαίρετον καί ἐνεκολπώθη τό συνοδικόν καί συλλογικόν, ἀπεδοκίμασε τό ἐν κρυπτῷ καί παραβύστῳ ἰδιωτικόν καί ἀτομικόν καί υἱοθέτησε τό ἐν διαφανείᾳ καί ἐντιμότητι Ἱερόν Κοινόν καί ἐκ τοῦ χάους τῆς ἀκυβερνησίας ἤχθη εἰς τόν θεῖον λειμῶνα τῆς ἐν Χριστῷ ἁγιοπατερικῆς καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἡγεμονικῆς κυβερνήσεως ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος.

Ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς σταθερᾶς ταύτης κυβερνήσεως καί εὐρύθμου λειτουργίας ὑπό τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Μακαριότητος, συνεπικουρουμένης ὑπό τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἁγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, δυνάμεθα σήμερον ἐν σεμνότητι καυχῆσεως νά εἴπωμεν ὅτι ἤδη ἐκαλλιεργήθησαν ἔργα ἀγαθά, στηρίζοντα, ἐνδυναμοῦντα καί ζωοποιοῦντα τάς ψυχάς τῶν τιμίῳν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ταῦτα συνελόντι εἰπεῖν συνίστανται εἰς τήν οἰκοκυροσύνην τῶν τοῦ Ἱεροῦ Ὀσπητίου ἡμῶν, ὡς ὠνόμαζε τοῦτο ὁ ἀοίδιμος προκάτοχος Ὑμῶν Πατριάρχης Δοσίθεος, εἰς τήν περιμάζωξιν καί κατοχύρωσιν τῶν διεσκορπισμένων καί ἀνασφαλιστῶν τμημάτων τῆς περιουσίας ἡμῶν, τήν χρηστήν καί ἀποδοτικήν ἀξιοποίησιν αὐτῆς καί τήν ἐν ἰσότητι καί δικαιοσύνη διάθεσιν τῶν ἐσόδων αὐτῆς.

Εἰς τόν προσκυνηματικόν τομέα ἡ Ἁγιοταφίτικῆ ἡμῶν Ἀδελφότης διεξεδίκησε τά δικαιώματα καί προνόμια αὐτῆς ἐν ἐμμονῇ καί ἀκριβείᾳ καί ἐστερέωσε καί ἐπεβεβαίωσε αὐτά, ὡς τοῦτο τοῦ Ἁγίου Φωτός καί τῆς Βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως ἐν Βηθλεέμ. Τά ὅρια ἐξ ἄλλου τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου ἐπιμελῶς διεφυλάχθησαν καί τά ὅρια τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν ἡμεῖς ἀπολύτως ἐσεβάσθημεν.

Ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ Πατριαρχείου ἐνισχύθη διά τῶν χορηγιῶν μή κυβερνητικῶν ὀργανισμῶν καί ἰδιωτῶν ὡς ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, τήν ὁποίαν ἐμπνέει ὁ χρηστός τρόπος τῆς διαθέσεως αὐτῶν. Αἱ χορηγίαι αὗται διετέθησαν διά τήν ἀναβάθμισιν τοῦ σχολείου τῆς Μαδηβᾶς, τήν ἀνέγερσιν σχολείου εἰς Μπιρζέτ, τήν ἐπισκευήν τοῦ σχολείου τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τήν ἀνακαίνισιν τοῦ Ἀρχείου καί τῆς Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης καί τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου τοῦ «δοχειοῦ» τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Τά μέλη τοῦ ὀρθοδόξου ἡμῶν ποιμνίου, ὁσάκις ἐζήτησαν, ἔτυχον παρά τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀδιακρίτως φιλοξένου πατρικῆς ὑποδοχῆς, ἀποκομίζοντα τήν αἴσθησιν ὅτι ὄντως εὐρίσκονται εἰς τόν οἶκον αὐτῶν. Ἡ οἰκονομική αὐτῶν ἐνίσχυσις εἰς τά ἀναλαμβανόμενα παρ' αὐτῶν ἐπισκευαστικά ἢ ἀνακαινιστικά τῶν ἱερῶν ναῶν ἢ τῶν σχολείων ἔργα δέν ἔλειπεν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων ἡμῶν.

Τό περιοδικόν τοῦ Πατριαρχείου Νούρ -Ἴλ-Μασίχ-Φῶς Χριστοῦ, ἰδρυθέν ὑπό τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀπό τῶν ἐτῶν τῆς ἐν Κανᾶ διακονίας Αὐτῆς ὡς ἡγουμένου, συνεχίσαν ἐκδιδόμενον καί τροφοδοτοῦν τόν ὀρθόδοξον ἡμῶν ποίμνιον δι' ὀρθοδόξου πατερικῆς ἐξηγήσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ καί ἀποστολικοῦ λόγου, ἐπηυξήθη διά τῆς προσθήκης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος, ἐνημερούσης περί τῆς ζωῆς καί δράσεως τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, μή οὔσης γνωστῆς, λόγω τῆς μή ἐπαρκοῦς παρουσιάσεως αὐτῆς.

Τό Πατριαρχεῖον προεβλήθη δεόντως καί ἀνταξίως τῆς ἱστορίας αὐτοῦ κατά τὰς ἐπισκέψεις τῶν ἀθρόως καθ' ἑκάστην ἀφικνουμένων προσκυνητῶν καί τῶν ξένων ἀποστολῶν, ὡς καί κατά τὰς κοινάς ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πατριαρχεῖῳ λαμβανούσας χώραν συναντήσεις τῶν χριστιανῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἁγίας Γῆς, εἰς τήν κατόπιν προσκλήσεως ἐπίσκεψιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εἰς τό ἐν Λάμπεθ Συνέδριον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἐν ᾧ προσφυῶς ἐξεθέσατε τήν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας περί τῆς ἀρχιερωσύνης καί τῆς ἱερωσύνης ὡς τῆς βάσεως τῆς δομῆς καί τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, καί εἰς τήν κατόπιν προσκλήσεως ὡσαύτως ἐπίσκεψιν εἰς τό Εὐρωπαϊκόν Κοινοβούλιον, ἐν ᾧ Αὕτη ἐπαρουσίασε τό ἔργον τοῦ Πατριαρχείου καί ἐδημιούργησε τὰς προϋποθέσεις διά συνεργασίαν καί βοήθειαν εἰς τόν χῶρον τῆς παιδείας. Εἰς τήν ἐν Κωνσταντινουπόλει προσφάτως συγκληθεῖσαν Πανορθόδοξον Σύναξιν τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τό Παύλειον Συμπόσιον τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον κατέθεσε τήν συμβολήν Αὐτοῦ, προσπαθείας δέ συνεχίζει νά καταβάλλῃ δι' ἐννεργώτερον ρόλον τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Τό παλαίφατον Πατριαρχεῖον ἡμῶν ἐξήσκησε τόν εἰρηνευτικόν, συμφιλιωτικόν, καί συνδιαλλακτικόν αὐτοῦ ρόλον πρός προώθησιν καί ἐνίσχυσιν τῆς διαχριστιανικῆς ἀλλά καί τῆς διαθρησκειακῆς συμβιώσεως καί συνεργασίας εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν. Τοῦτο πλὴν τῶν ἄλλων περιπτώσεων κατεφάνη καί ἐκ τῆς προσφάτως μόλις ἐν Ἱεροσολύμοις τῆς συνεργασίας τῆς Νευρολογικῆς Ἐταιρείας τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καί τῆς Πανεπιστημιακῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ νοσοκομείου Χαντάσσα διοργανωθείσης ἐκδηλώσεως, στεγασθείσης εἰς τόν χῶρον τῆς Σχολῆς Σιών καί φιλοξενηθείσης εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου, ἥτις ἐγένετο τόπος ἐπιστημονικῆς καί εἰρηνικῆς συναντήσεως ἐπιστημόνων Ἑλληνικῆς, Ἰσραηλινῆς καί Παλαιστινιακῆς ἐθνικότητος μέ σκοπόν τήν ἔρευναν τρόπων θεραπείας τῆς ἀσθενείας, ἥτις μή γνωρίζουσα ὄρια διαπερᾶ ἀνά τά πέρατα τοῦ κόσμου τήν κοινήν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ταῦτα πάντα ἐπραγματοποιήθησαν μετὰ συνέσεως καί προσοχῆς πολλῆς, μετ' ἐνδελεχοῦς μελέτης, ψυχραιμίας, νηφαλιότητος, γενναιότητος καί ἀποτελεσματικότητος, μέ γνώμονα τό συμφέρον τοῦ Πατριαρχείου, τήν ἀνύψωσιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ εἰς τό ὕψος τῆς προωρισμένης αὐτῷ ἀποστολῆς, ἥτοι τῆς τελέσεως ἀφ' ἑνός μὲν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καί μοναχικοῦ ἔργου καί τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ προσκυνηματικοῦ ὑπό τό πρῖσμα μάλιστα τῆς παρακολουθήσεως τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων εἰς τήν Μέσην Ἀνατολήν, ἀφ' ἑτέρου δέ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ κοινωνικοῦ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς φιλανθρωπικῆς προσφορᾶς καί τῆς ἐκπαιδευτικῆς δραστηριότητος.

Ταῦτα πάντα δεόντως καί ἄνευ ὑπερβολῆς ἀναφερόμενα σήμερον ἐνισχύουν ἡμᾶς , ἵνα συνεχίσωμεν τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα διά τήν ἀναπλήρωσιν τῶν εἰσέτι ἐλλειπόντων.

Ἐπί τούτοις, ἐπιτρέψατέ μοι, Μακαριώτατε, ὅπως, ὑψῶν τό ποτήριον, εὐχηθῶ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀδελφότητος μακροήμερευσιν ἐν ὑγιείᾳ, δυνάμει, εὐσταθείᾳ καί εἰρήνῃ πρός πολλαπλασιασμόν τῶν ἀγαθῶν ἔργων εἰς ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν. Γένοιτο.

ngg_shortcode_6_placeholder